

פ ח ר ר ר ר

אשדוד, רובע ב' הח' האדמו"ר
גבעתיא 4176, טלפקס: 08-6524153

עלון שבועי בעניני פרשת השבוע

וייל עיי מוסדות: "אורות חיים ומשה" ו"הקדש מחד דו"ח"
בנשיאות ע"ה הרב הצדיק ר' דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוך ר' משה אהרן פינטו זצ"ל ומבד הצדיק הקדוש ר' חיים פינטו

עלון מס' 20 כ"ו חשוון תשס"א

בצור לשונך תורה ארץ על בלומה

שכרם של שומרי הלשון

כל מי שמשתדל לשמור את עצמו מדיבורים אסורים, וזכה להגיע למעלות גבוהות בנן עדן, כמו שכתב על כך הנאמן רבי אליהו מוויילנא, שעל כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו בעוה"ז, וזכה לאור הננו שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער ענין זה יכול לשמש לנו כסגולה מועילה מאד מכל הסגולות שמחפשים אנשים להצליח. וכמו שאומר המדרש: אמר הקב"ה, אם רצונכם להמלט מנהיגים, הרחיקו עצמכם מלשון הרע ואתם זוכים בעוה"ז ובעוה"ב.

תנוד מובא במדרש: "ובשר בשרה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו" – ללמדך שאין קב"ה מקפח שכר כל בריה, שני, "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו". והדברים קל וחומר, ומה אם חיה כך אדם לא כל שכן שאין קב"ה מקפח שכרו.

הילולא דצדיקא

כ"ח חשוון רבי דוד לידא אב"ד אמסטרדם, תנ"ח
כ"ט חשוון רבי חיים רספורט אב"ד אוסטראה, ת"ח
כ"ט חשוון רבי צבי הירש (משרת) טרוימנוב, ת"ח
א' כסלו רבי יוסף שמואל בעל "מסורת הש"ס", תס"ד
ב' כסלו רבי משה מרדכי מסלנזקה, תרצ"ד
ג' כסלו רבי אברהם העשיל מסקווירא, תרמ"ז
ד' כסלו רבי ברוך בער לייטביץ מקאמיניץ, ת"ש

זמני שבת קודש

באר-שבע	ירושלים	תל-אביב	הדלקת נרות מוצאי שבת רבינו תם
4.09	4.01	4.15	
5.18	5.15	5.16	
5.54	5.52	5.53	

זמני השבוע: עלות השחר: 5.03
טלית ותפילין: 5.23
סו"ז ק"ש: 8.06
חצות יום: 11.27
מנחה קטנה: 2.29

הזמנים הם לפי שעון חורף!

הסר מכשול מעמי

העלון אסור בטילטול ובמקום שיש עירוב עדיף לטלטל ע"י קטן.
נא לשמור על קדושת הגליון - אין לקרוא בשעת התפילה

פרשת השבוע - חיי שרה

מסירות נפש לתורה ומצוות בכל מצב!

על הפסוק (בראשית כ"ג א') "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", שואלים חז"ל (בר"ר נ"ח א') מדוע נכתב שנה בכל פרט ופרט? אלא, שהיתה בת כ' כבת ז' ליופי, ובת ק' כבת כ' לחטא, כלומר, שכל חייה היו ללא חטא.

ואף גם, על האבות הקדושים אומרים חכמינו ז"ל (בר"ר ס"ה ד'); אברהם אבינו חידש זקנה בעולם, שנאמר (בראשית כ"ד א') ואברהם זקן בא בימים. יצחק אבינו חידש יסורין בעולם, ויעקב אבינו חידש מחלה בעולם, כמו שנאמר (בראשית מ"ח א') ויאמר ליוסף הנה אניך חולה וגו'.

הבה ונתבונן היטב בשני המאמרים הללו, ונראה כי הם חופפים זה לזה, וכל אחד משלים את השני, כך שמשני המאמרים הללו למדים אנו עד היכן כוחה של מסירות נפש.

ילד קטן, בשנות ילדותו, אינו שש כל כך לקיים מצוות וללמוד תורה. אמנם יש מצוות שהוא צריך לקיים אותן משום מצות חינוך, אבל הלכה למעשה כל ילד חפץ יותר להשתובב, לשחק, לנהוג במעשי ילדות, ורק כשהוא גדל הוא מתחיל להבין את טעמם של התורה והמצוות.

דבר זה אנו רואים אצל שרה אמנו. בת כ' היתה כמו בת ז' ליופי. ומה היה יופיה? בוודאי אין כוונתם של חז"ל ליופי החיצוני שהיה בה, אלא הכוונה היא ליופי הפנימי שהיה בה. כבר בגיל שבע סיגלה לעצמה יופי פנימי, יופי רוחני לעסוק בתורה ובמצוות, כמו בגיל עשרים, וכך הגיעה עד לגיל מאה שנים, שכל שנותיה היו ללא חטא, כמו בגיל עשרים.

מוסר השכל גדול צריכים אנו ללמוד משרה אמנו. מסירות נפשה לתורה ומצוות היתה בכל רגע ורגע. גם בשנות ילדותה, וגם בשנות זקנותה. כל שנותיה היו שווין לטובה, כמו שדרשו עליה חז"ל. ומה נאמר אנו? צריכים אנו ללמוד ממסירות נפשה, ולעסוק בתורה בכל רגע ורגע. גם בשנות הילדות וגם בשנות הזקנה. לא להרפות מהתורה בשום אופן, ואז נוכל לומר על עצמנו "אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו".

זאת ועוד. ישנם אנשים, אשר יכולים ללמוד תורה, או לקיים מצוות רק כשטוב להם, רק כשהכל הולך "חלק", ללא שום בעיות. הפרנסה מצויה, הילדים בריאים, העסקים פורחים ומשגשגים, ואז הראש פנוי לעסוק בתורה.

אבל מה קורה ברגע בו יש מעט שיבוש מהלכים...? מה קורה ברגע שמישהו בבית חולה, כאשר הפרנסה אינה מצויה, כשיש צרות ויסורין רבים, כאשר מגיעה הזקנה, ואז הראיה מיטשטשת, הרפיון מתגבר ואין כח לעסוק בתורה! כי אז פשוט הראש אינו צלול, המוח אינו עובד, האיברים כבר לא מתפקדים כראוי, ואין רצון ללמוד תורה.

המשך בעמוד הבא

ברם. לא כן רואים אנו אצל האבות הקדושים. אברהם אבינו חידש **זקנה בעולם**. יצחק אבינו חידש **יסורין בעולם**, ויעקב אבינו חידש **מחלה בעולם**. מה הפירוש בזה!

האבות הקדושים חידשו לנו, כי יש לעבוד את השי"ת בכל עת ובכל מצב שהוא. צריכים ללמוד תורה ולקיים מצוות על אף כאשר נמצאים במצב קשה. אפילו אם כבר זקנים ואין כח פיזי ללמוד תורה, אפילו אם סובלים ממחלות כלשהן ושוכבים במיטה, אפילו אם יש יסורין רבים. על אף המצבים הקשים הללו, לא להרפות! לא להתייאש! לא להניח ליצר הרע להכנס לתוכנו ולהרפות את כוחנו באומרו: אתה חולה, אתה מיוסר, אתה זקן, מה לך ולתורתך? מדוע אתה מענה את עצמך?

לא ולא! צריכים אנו גם במצבים קשים כאלו, להתגבר על היצר. להשיב לו מלחמה השערה. ללמוד מהאבות הקדושים, ללמוד משרה אמנו כי בכל שנותיה היה לה יופי פנימי ורוחני, וגם בשנות זקנותה עבדה את ה', וכך גם אנו נלך בדרכי האבות הקדושים לעבוד את ה' בכל גיל ובכל מצב שהוא.

אבל, לעומת זאת, עולה כמאליה השאלה שכל יהודי יכול לשאול: נכון שצריך לעבוד את ה' בכל מצב. אבל כיצד? איך אפשר באמת ללמוד ולהתפלל, לקיים מצוות ומעשים טובים כאשר אנו נמצאים במצב גופני ירוד? איך אפשר לעבוד את ה' כשיש יסורין מחלות או צרות אשר סובבות אותנו?

תשובה פשוטה לדבר: על השי"ת נאמר: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". כלומר, הקב"ה מחדש בכל יום את הבריאה, ואף הבריאה הזקנה נעשית צעירה. כן הדבר אצל האדם. הקב"ה נותן ומעניק לכל אדם כח להתחדש בכל יום, ואף אם הוא נותן לו יסורין הרי שהם לסימן לעשות חשבון נפש. אבל יחד עמם ה' מסייע לכל אחד ואחד, כדי שהוא יוכל לעבוד אותו בכל מצב שהוא.

ברם, צריכים אנו לרצות לכך. אם נרצה אכן להתחדש, נרגיש כי לפתע מתגלים בנו כוחות חדשים, טמירים, הניתנים לנו במתנה מאת ה' לעבוד אותו במסירות נפש, והיה זה שכרינו בזה ובבא.

(עמ"י ספר "פחד דוד")

מצות החסד בכל אופני המעשה

"והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתך... אותה הוכחת לעבדך ליצחק, ובה אדע כי עשית חסד עם אדוני" (כ"ד י"ד). אחד הסימנים שבהם ידע אליעזר להבחין אם אותה נערה מיועדת ליצחק, זה ע"י החסד שתעשה, שאם תגמול עמדי חסד או אדע ש"אותה הוכחת לעבדך", שכן זוהי מידתם של דרע ישראל, ביישנים רחמנים וגומלי חסדים. בענין זה כותב בעל ה"חפץ חיים" בקונטרס "אהבת חסד": איתא בחז"ל, דרש רבי שמלאי, תורה תחילתה גמ"ח וסופה גמ"ח. תחילתה גמ"ח דכתיב, "ויעש לאדם ולאשתו כתנת עור וילבישם", וסופה גמ"ח דכתיב: "ויקבור אותו בגי'א". ובה גילתה לנו התורה את גודל הענין של חסד שנרמז בתחילתה ובסופה. והגדר של גמילות חסדים הוא לאו דווקא בחלואות ממון כמו שחושבים איזה אנשים, אלא הוא כולל כל עניני הטוב שיעשה האדם עם חבריו. יש שמתחסד בממונו, ויש שמתחסד בגופו, ויש שמתחסד עם החיים, ויש שמתחסד עם המתים.

טעמי המצוות

לחיים; כגון שמכניס אורחים לביתו ומטריח עצמו לפניהם, וכן שמחת חתן וכלה וניחום אבלים. וגמילות חסדים עם המתים היא הוצאת המת וההתעסקות בכל עניני הקבורה לשאת את המיטה, ללוותו ולהספידו. והתורה מלאה בציוויים של חסד, וכמו שכתוב: "והלכת בדרכיו", ודרשו חז"ל מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה חנון, מה הוא גומל חסדים אף אתה גומל חסדים. חזר ה' וזירז אותנו ע"י נביאיו הקדושים על ענין זה, בדכתיב: "מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם עשות משפט ואהבת חסד" ואמרו חז"ל במדרש רות (פ"ד); בוא וראה כוחן של בעלי צדקה וגומלי חסדים, שאין חוסים לא בצל שחר ולא בצל כנפי ארץ ולא בצל שמש ולא בצל כנפי חיות ולא בצל כנפי כרובים ולא בצל כנפי נשרים, אלא בצל מי שאמר והיה העולם, שנא': "מה יקר חסדך אלוקים בצל כנפך יחסיו".

נאמר מוסרי לאור הפרשה

היהפוך כושי עורו ונמר חברבורותינו!

"ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא" (כ"ג ט"ו) הסבא מקלם שואל; לכאורה אנו רואים כאן שינוי קיצוני אצל עפרון. בתחילה אמר עפרון לאברהם; השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה, הרי שרואים כי עפרון היה עדין נפש ואינו צמא לממון, ואח"כ אמר; ארץ ארבע מאות שקל כסף וגו' – כאן בולטת תאוותו הגדולה של עפרון לממון. מאין בא השינוי הזה בעפרון מהקצה אל הקצה? ותיירץ "הסבא מקלם" עפ"י המסופר על הגאון רבי יונתן אייבישיץ, שהיה לו ויכוח עם חכמי המדע. הם אמרו כי אפשר לשנות את הטבע, והנס גדול יותר, אבל רבי יונתן אמר כי אי אפשר לשנות את הטבע. החכמים קיבלו על עצמם להוכיח את דבריהם עד יום מסויים. באותו יום למד רבי יונתן כשלידו קופסת הטבק שלו כשהיא פתוחה. לפתע קפץ עכבר קטן לתוכה והיא נסגרה עליו. אחר כך הלך רבי יונתן למקום המפגש.

ברגע מסויים, נפתחה הדלת ואל האולם נכנס... חתול מלוכש בבגדי מלצר, ובידו טס עם קנקן יין וכוסות כדי למזוג לכל המסובים... או אז פנו החכמים בתרועת נצחון אל רבי יונתן והראו לו כי אפשר לשנות את הטבע, שהרי אפשר ללמד את החתול דרך ארץ, שיתנהג כמו בן אדם. באותו רגע הוציא רבי יונתן את קופסת הטבק שלו כדי לשאוף ממנה קמצוץ טבק, ואז, זינק העכבר ממקום כלאו לחופשי. באותו רגע, עזב המלצר המהולל – החתול את כל הטס, הקנקן התנפץ לארץ ועמו כל הכוסות, והוא פשוט... החל לרדוף על ארבע אחרי העכבר לתופסו. אז הודו אכן כל החכמים לרבי יונתן אייבישיץ, כי החתול נשאר חתול... וכי אי אפשר לשנות את הטבע!

כך היה הדבר אצל עפרון. כל זמן שלא ראה את הכסף לנגד עיניו, התנהג בנימוס ודרך ארץ כמו אותו חתול, אבל כשאברהם נטל את הכסף בידו ועפרון שמע את צלצול המטבעות, מיד הפך לאיש אחר, ותאוות הממון התגברה בו, והחל לרדוף אחר הכסף כמו אותו חתול שרדף אחרי העכבר.

אכן כך הם פני הדברים אצל אומות העולם. אבל יהודי, אפילו שיהיה לקוי במידותיו, תמיד יש לו את האפשרות להשתנות ולשבור את הטבע הרע שלו בעזרת התורה, כמו שאמרו חז"ל: "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין".

"כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא!"

חיים אמיתיים בעולם הנצח
"ויהיו חיי שרה" ... (כ"ג א')

לכאורה פרשה זו היתה צריכה להיקרא בשם פרשת "מיתת שרה", ולא פרשת "חיי שרה", שהרי מיד בתחילת הפרשה, הפסוק הראשון מסכם את מנין שנות חייה של שרה אשר חיה, ואף גם הפסוק שלאחר מכן מציין את מיתתה, וא"כ מדוע נקראת הפרשה "חיי שרה"? אלא בא הכתוב ללמדנו, שהחיים האמיתיים הם לא בעולם הזה החולף ועובר כחלום, אלא דווקא לאחר פטירת האדם מהעוה"ז ראו הוא להיקרא "חיי", כיון שהולך הוא לחיי נצח, אם אמנם סיגל לעצמו כאן בעוה"ז תורה ומצוות. לכן פרשה זו נקראת "חיי שרה", כי למעשה שרה התחילה לחיות חיים אמיתיים ומאושרים לאחר מיתתה.

מעלות בשנות הזיקנה ובשנות הנעורים

"מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים" (כ"ג א')
 "בת מאה כבת עשרים" (רש"י).

לכאורה מה בא רש"י להשמיענו בזה? אלא כך הם פירושם של דברים: לזיקנה ישנן מעלות ויתרונות משלה, כגון: יישוב הדעת, קרירות לגבי תאוות וכיו"ב. מאידך ישנן מעלות ויתרונות גם לגבי גיל הנעורים, כגון: התלהבות, מרץ, זריזות, וכיו"ב. כאן באה התורה לספר לנו, כי בשרה תמיד היו שתי סוגי המעלות יחד, גם משל הזיקנה וגם משל הנעורים. בהיותה בת עשרים כבר היתה מחוננת במעלותיה של בת מאה, ובהיותה בת מאה עדיין נשאר בה המעלות של בת עשרים.

צדקה מכל אחד!

"וישתחו אברהם לפני עם הארץ" (כ"ג י"ב)

אברהם אבינו הצדיק והחסיד, כאשר נזקק להשיג טובה מעם הארץ, חלק לו כבוד ואף השתחוה לפניו. בענין זה מספרים על הגאון בעל "נודע ביהודה"; פעם הלך עם אחד מנכבדי העיר לקבץ נדבות למטרה חשובה. כאשר הגיעו לביתו של אחד מעשירי המקום, אחז הלה (אותו נכבד) בזרועו של הרב ואמר לו: סבור אני שאין זה מכבודו של רבינו לבוות עצמו בעמידה בפתח ביתו של איש זה הידוע בכל העיר כקמצן גס רוח ועם הארץ. השיב הגאון למלווהו בחיוך: כידוע האדם הוא בחיר הבריאה בעולם, ובכל זאת, כשעליו לחלוב את הבהמה הוא כורע ברך לפניו. כמו שנאמר אצל אברהם אבינו: "וישתחו אברהם לפני עם הארץ".

בכל, מכל, כל!

"וה' ברך את אברהם בכל" (כ"ד א')

באברהם נאמר "וה' ברך את אברהם בכל", ביצחק נאמר "ויבא לי ואוכל מכל" (כ"ז ל"ג). ביעקב נאמר "כי חנני אלוקים וכי יש לי כלי" (ל"ג י"א). הוא שאנו אומרים בברכה רביעית של ברכת המזון: "כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב **בכל מכל כל**, כך יברך אותנו כולנו..."

"בכל – בתו של אברהם אבינו"

"וה' ברך את אברהם בכל"

מעיר כאן רש"י: "בכל" עולה בגימטריא "בן", ומאחר שהיה לו בן היה צריך להשיאו אשה. במסכת בבא בתרא (טז) אמרו חז"ל: "בת היתה לאברהם בכל שמה". ולכאורה מהיכן הסיקו זאת חכמינו שלאברהם אבינו היתה גם בת, דבר שאינו מפורש במקרא? מסבירים זאת חכמי ישראל על פי מחלוקת התנאים בענין קיום מצות פריה ורביה (יבמות ו' ו'); בית שמאי אומרים שני זכרים, ובית הלל אומרים זכר ונקבה, שנאמר "זכר ונקבה בראם", ובמחלוקת זו נקבעה הלכה כבית הלל. אם כן, כיון שלפי מסורת חז"ל קיים אברהם אבינו את כל מצוות התורה עוד קודם שניתנה, מן הסתם קיים גם את המצוה הראשונה של תרי"ג המצוות...

כל שמירתן של ישראל תלויה ונמדדת לפי השראת השכינה. למעשה זה כל תכלית הרצון בבניית בית המקדש והמשכן, כמו שנאמר: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", וזהו כל רצון ה' בתכלית הבריאה – לשכון בתוך עם ישראל. ואף גם חז"ל אומרים: כששכינה שורה בישראל הרי הם מושפעים בשפע גדול של בני חיי ומזוני. ואין לך שומר גדול לישראל כמו בזמן שהשכינה מסוככת עליהם, כאמא על בניה, ומצילתן מכל מיני פורענויות קשות ורעות.

אולם עלינו לדעת, שאין לך דבר המסלק שכינה מישראל כמו זימה, כמו שנאמר: "ולא יראה בך ערת דבר ושב מאחריך" – שבעוון ערות דבר שב מאחריך, סילוק שכינה רח"ל. ואז הרי עם ישראל חשוף לכל הפורענויות והחוליים שבעולם, מפני שאותה חסינות שהיא השכינה הקדושה הסתלקה מהם. לכן על כל בת ישראל לדעת, שכאשר נגרמים אסונות, ומחלות מתרבות, וחיללים נהרגים, ותאונות דרכים פושות, וכהנה וכהנה מאורעות ואסונות קשים בעולם, מיד צריכה כל בת ישראל להתעורר ולבדוק את עצמה אם אין לה חלק באסונות אלו, אשר נגרמים מפרצות בחומת הצניעות. וכפי שכבר לימדונו חז"ל, שאין אנדרלמוסיה ופורענות באה לעולם אלא בעוון עריות וחוסר צניעות.

לתת אימון בזולת, במה ?

"המושל בכל אשר לו" (כ"ד ב')

לשם מה מספרת לנו התורה שאליעזר היה "מושל בכל אשר לו"?

יש יהודים שבעינינו מצפון ורוח נותנים אימון בכל אדם, אינם מבררים ואינם מפקפקים וכל אחד בעיניהם בחזקת כשרות. אבל בעינינו ממון הם זהירים מאד. חוקרים ודורשים ואינם סומכים על איש.

הכתוב מספר לנו כי אצל אברהם אבינו היה הדבר להיפק. בעינינו כסף וממון סמך על אליעזר שהיה נאמן ביתו, אבל כשנגע הדבר לעינינו יהדות, כגון שידוך הגון לבנו, לא האמין לו אלא בשבועה.

לאור ההפטרה

"ולא עצבו אביו מימיו לאמור מדוע ככה עשית" (מלכים-א א' ו')

בעצם הלוא היה צריך הכתוב לומר "ולא העציבו אביו" בבנין הפעיל, ולמה נאמר "עצבו"? אלא ההסבר הוא, שיש פעמים אשר תוכחת המוסר הקשה ביותר בשביל בן הוא, כאשר הבן משים אל לבו כי אביו גדול וחשוב הוא, ובמעשיו הרעים הוא ממיט חרפה עליו, ומתוך כיבוד אב הוא מונע עצמו ממעשים רעים.

ממילא כך פירוש פשוטו של הפסוק: "ולא עצבו אביו מימיו" – ההכרה שיש לו אב גדול וחשוב כדוד מלך ישראל, לא הדאיגה מעולם את אדוניהו – "לאמור מדוע ככה עשית" שירגיש מוסר כליות ויקבול על עצמו איך התדרדר מטה, אלא המשיך במעשיו הרעים למרות העובדה שבכך הוא מבייש את אביו – דוד מלך ישראל.

והיו עיניך רואות את מורדך

הרה"ק רבי צבי הירש הכהן ("משרת") מרימינוב

בשנות נערותו היה רבי צבי הירש עובד בחייטות, כאביו. אבל לאחר מכן התקרב אל האדמו"ר רבי מנחם מנדל מרימינוב ודבק בו. בבית האדמו"ר היה מסיק את התנורים. פעם ביקש מהשמש כי ירשה לו להציע את מיטתו של הרבי, והשמש הסכים, בבוקר אמר רבי מנחם מנדל: "מעולם לא ישנתי טוב כל כך כמו הלילה, לכן מהיום ואילך צבי המשרת יציע תמיד את מיטתי". כך התגדל רבי צבי הירש "משרת" בעבודת ה', כשכל כולו אחוז שרעפים בכל שעות היממה. רבו אמר עליו כי את מדרגותיו השיג רק בזכות השמחה שהיתה לו.

הוא היה מחותנו של הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זיע"א. בשעת החתונה ביקש ממנו הרבי מרוז'ין שיספר על ייחוסו... אז אמר רבי צבי הירש: "הייתי שוליה של חייטים, שם למדתי לא לקלקל בגדים חדשים, ותמיד לתקן את הישנים". הרבי מרוז'ין נהנה למשמע הדברים.

הוא מילא את מקום רבו באדמו"רות ברימינוב בשנתו האחרונה יצא לאסוף כסף, ואז חלה את חוליו האחרון. ובהגיע ער"ח כסלו תר"ז יצאה נשמתו בטהרה, ומנו"כ ברימינוב בפולין. בשעת פטירתו בקע כמין עמוד אש מהעיר רימינוב וכל שעוני העיר פסקו מללכת. זכותו תגן עליו.

מעשה היה

חיים שיש בהם...

"ואברהם זקן בא בימים" (כ"ד א')

אברהם אבינו הביא את כל ימיו איתו. כלומר, שלא היה יום בחייו שלא היה מנוצל לעבודת ה' ועסק המצוות.

מסופר. פעם הזדמן אדם פלוני לבקר בעיר רחוקה שכל תושביה היו יהודים יראי שמים בתכלית. בין השאר ביקר במקומות הקדושים שבה, ואף גם ביקר בבית הקברות. בהיותו בבית הקברות עבר על פני המצבות, אבל לתדהמתו גילה דבר מוזר מאד. על המצבות נכתב גילם של הנפטרים; זה חי עשר שנים, וזה חמש, זה שבע וזה שלוש, ואילו הקשיש שכולם גילו אינו עובר על ארבעים שנה. אז אמר בלבו; שמא הארץ הזאת אוכלת יושביה? מיד ניגש אותו אדם לראש ה"חברא קדישא" לקבל הסבר על המחזה המוזר. או אז אמר לו ראש החברא קדישא: דע לך, כי מנהג עירנו מימי קדם לרשום על המצבות רק את החיים הרוחניים אותם חי האדם על פני האדמה, והם כמובן הזמנים אותם ניצל לתורה ולמצוות.

כל אחד מאיתנו, מיום עומדו על דעתו רושם כל שעה ושעה אותה הקדיש לעבודת הבורא, וכי אז בעת פקודתו אנו מצרפים את השעות לימים, את הימים לחודשים את החודשים לשנים, ואת הסכום הסופי הם החיים נטו אותם אנו רושמים על מצבתו של הנפטר... הרי שכל יתר חיי ההבל לא נזכרים, כי אינם נחשבים לכלום בעוה"ב.

עפ"י מעשה זה מובן הפסוק "ואברהם זקן בא בימים". אברהם בא עם חשבון כל הימים כולם, כי כל ימיו נוצלו לעבודת ה' ולא היה בהם רגע אחד של בטלה!

חוד הפרשה

מדור חידות
נושא פרסים

חידה מהפרשה

א. אחד האיברים בגוף האדם, ובפרשה הוא מקור מים לחרות את האדם.

ב. בת פלוני לפלוני, היכר אנו מוצאים דבר זה בפרשה?

את הפתרונו יש לשלוח לכתובת המופיעה בעלון. שמות הזוכים יפורסמו

פתרון החידה פרשת בראשית

כרובים מעל ארון העדות
ובפרשת בראשית (גי-כ"ד)
את הכרובים.
רש"י: מלאכי חבלה.

הוא יגאל

אותנו בקרוב...